

Vi har været heldige

Kurdisk lægefamilie fik danske bedsteforældre i Helsingør

De mødtes ved et tilfælde en sommersøndag sidste år. Familien Mahmoud var få dage forinden kommet til Danmark som asylansøgere fra Syrien og havde taget imod et tilbud om en udflugt til Fredensborg fra det nordsjællandske asylcenter, hvor de var indkvarteret med deres fem børn. Samme dag fejrede Grethe og Hans Peter Asmussen et barnebarns fødselsdag under åben himmel med kager og dannebrogflag på en solfyldt legeplads i Fredensborg. Her mellem sandkasser og gyngestativer faldt de to familier i snak. Resultatet blev et stærkt og usædvanligt venskab mellem en muslimsk og en kristen familie.

Ramadan Mahmoud byder indenfor i familiens fireværelses lejlighed på første sal i et socialt boligbyggeri i udkanten af Helsingør. Nøglen fik de først for to dage siden, så de fleste møbler og andet inventar er endnu ikke pakket ud. Denne uge er ægteparret også begyndt på sprogskole, og de fem børn mellem 2 og 8 år er kommet i børnehave og skole. Midt i indflytningen giver Ramadan og hans kone Hillin sig god tid til en snak omkring spisebordet i køkkenet.

Ventede fire måneder

De tør stadig næsten ikke tro, at det er sandt. At de nu kan begynde at opbygge en ny tilværelse. Men den syrisk-kurdisk lægefamilie hører til de heldige. Fra de søgte asyl i Danmark i juli til svaret kom med posten i slutningen af november gik der under fem måneder. Først i det nye år kunne familien flytte fra asylcentret i Brovst, hvor de siden september havde boet i et anneks i Tranum Klit, til midlertidige værelser og siden en lejlighed i Helsingør – den by, hvor det ældre ægtepar, der på få måneder var blevet deres danske bedsteforældre, boede.

- Vi har været utrolig heldige, siger Hillin Meerza, mens hun skænker sort og sød kaffe. Den 29-årige kurdiske mor til fem drømmer om at tage en læreruddannelse i Danmark. Med sig fra Syrien har hun tre års jurastudier. Men først skal hun lære dansk på sprogskolen. I går var første dag. Og de fem børn skal have struktur på en ny og meget anderledes dansk hverdag.

Tilbageholdt

Fortiden er stadig mærkbart nærværende i det lille køkken. Hillin sover dårligt om natten. Flere års frygt og usikkerhed i hjemlandet har sat deres spor. Ramadan Mahmoud taler ikke gerne om detaljer. De sidste 10 år har den 40-årige kurdiske hjertespecialist haft egen speciallægepraksis i hjembyen. Sideløbende arbejdede han de seneste år som retsmedicinere på et regeringshospital, hvor han fik problemer med myndighederne. Hans kone fortæller, at han blev tilbageholdt og forhørt. Flere gange, siger hun.

- Han fik advarsler. Mange kunne ikke forstå, at vi ikke rejste tidligere. Men så en dag var det slut. Ramadan turde ikke komme tilbage til vores hus. Dengang vidste vi ikke, at vi ville ende i Danmark.

Flugten fra Syrien til Danmark tog 16 dage - først med bus, så til fods om natten over grænsen til Tyrkiet og derfra videre med fly og bus mod Europa. Flere af børnene blev syge undervejs.

- De var meget bange. Her i Danmark er de stadig bange, når de ser politiet, fortæller Ramadan.

Mødtes på legeplads

Familien vender gentagne gange tilbage til den positive modtagelse, de har fået i Danmark fra myndigheder og enkeltpersoner. Taknemmeligheden er i særlig grad rettet mod det ældre ægtepar, som de med stolthed kalder deres danske bedstemor og bedstefar.

- De er enestående. Det giver mig en helt særlig følelse indeni. De har hjulpet os med alting - tøj og støvler og legetøj og møbler og cykler til børnene. Vi havde jo ingenting. Bedstefar kommer og hænger lamper op for os og samler børnenes køjesenge. Vi har også besøgt dem mange gange og spist i deres hjem. Da vi boede i Tranum, kom de hele vejen op til os fra Helsingør for at besøge os, fortæller Ramadan.

Hillin husker tydeligt den søndag i juli, da familierne mødtes første gang på legepladsen i Fredensborg:

- De sad på legepladsen med kager og dannebrogsglag og saftevand, mens vores børn legede. Bedstefar smilede til mig og spurgte, om de alle var mine børn. Ja! Så spurgte han, hvor jeg kom fra, og om jeg var alene med børnene. Nej, min mand var her også. Jeg hilste på hans kone, og vi snakkede. Da de gik, gav bedstefar os sit mobilnummer. Et par dage senere ringede han og spurgte, hvordan vi havde det, og om der var noget, vi havde brug for. Han og hans kone kom også og besøgte os på asylcentret og fortalte os om en kirke i København, hvor vi kunne få gratis danskundervisning. Der mødte vi flere danskere, som senere besøgte os.

Kun én Gud

Hillin og Ramadan er muslimer. Hans Peter Asmussen er pensioneret indremissionær. Forskelligheden til trods føler Ramadan, at religionen er med til at knytte dem tættere sammen.

- Der er kun én Gud. Sådan tænker jeg. Jeg er muslim, fordi mine forældre er muslimer. Hvis jeg var født her, havde mine forældre måske været kristne. I vores by er fem-syv procent af befolkningen kristne. Vi var venner og besøgte hinanden. Som læge hjalp jeg alle med medicin, når de ikke havde penge - også de kristne. Vi kan godt lide kristne. Da vi boede i Tranum, var vi flere gange i kirke i Ålborg sammen med en kristen irakisk familie. Vi havde mange problemer inde i os selv og ville gerne Gud. Der var ikke andre steder end kirken, hvor vi kunne møde Gud. I kirken slappede vi af. Her i Helsingør går vi også med vores danske bedsteforældre hen i kirken, når de inviterer.

Ramadan håber snart at få arbejde som læge på et hospital. Selv om han først lige er startet på sprogskolen, kan han allerede føre en samtale på dansk og læse og forstå meget. I forvejen taler han fire sprog - kurdisk, arabisk, syriansk og engelsk.

- Jeg vil tjene mine egne penge. Kommunen skal ikke betale for min familie. Derfor sidder jeg hver dag seks-syv timer og lærer dansk på internet. Jeg ville ikke vente, til der blev plads på sprogskolen.

Savner familien

Midt i glæden og lettelsen over at være i sikkerhed i et fredeligt land er der dog også sorg og savn. Størst er savnet af familien.

- Hvis vi ikke havde haft problemer, var vi ikke kommet. Jeg ønskede ikke at rejse. Vi havde alting - hus, klinik, bil og karriere. Syrien er et dejligt varmt og frodigt land. Jeg tjente mange penge. Mine forældre er gamle og boede få minutter fra vores hus. Selv om vi har kontakt over telefon og internet, savner vi vores familie meget, siger Ramadan.

- Som kurdere har vi aldrig haft vores eget land. I Syrien var vi andenrangs mennesker. Nu har vi for første gang fået et land. Danmark er vores nye land. Vi siger tusind tak til danskerne og til den danske regering. Danskerne er gode mennesker. Vi takker hver dag Gud, siger den kurdiske læge, inden han bliver kaldt ind på børneværelset for at hjælpe bedstefar med de sidste skruer i børnenes nye køjesenge.

BMF